

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide «Danica» dan poprej.

Tečaj L.

V Ljubljani, 26. februarija 1897.

List 8.

V samoti.

V zavetju mirnem, skrit v samoti
Menih ubog se pokori;
Hudobni njega svet ne moti,
Ki dušno cvetje pomori.

Uborna halja njega krije.
Priprosta vrv njegov je pas;
Za božjo čast srce mu bije,
V nebo njegov se dviga glas:

„Nebeški Oče dobrotljivi!
Jaz Tvojo voljo sem spoznal,
Da svet zapustil sem minljivi,
V samoto tiho se podal.

Pregrešno past mi svet zastavljal.
Me v mreže svoje je lovil;
Pogumno sem se mu ustavljal,
Njegov napad srčno odbil.

Poklical si me v to samoto,
Tu mi neznan je greha sad,
Uživam Tvojo da dobroto,
Da rešim dušo — svoj zaklad.

Za Te zaklad sem ta ohranil
Ki mi ga Ti, o Bog, si dal;
Ga s pomočjo bom Tvojo branil,
Za njega bom se bojeval:

Pobožno sveto tu živeti
Mogočni Oče Ti mi daj!
Po Tebi vedno hrepeneti,
Da pridem k Tebi v sveti raj!

Fr. L.

Poslušanje besede božje.

„Kdor kliče v ime Gospodovo, bo zveličan. Kako bodo pa vanj klicali, katerega niso poznali? Ali kako bodo vanj verovali, o katerem niso slišali? Kako pa bodo slišali brez oznanjevalca? Vera je tedaj iz poslušanja“ (Rim. 10. 13, 14, 17). V teh besedah povdarja sv. Pavel potrebo poslušanja besede božje: kdor besede božje ne posluša, ne more nič vedeti o Gospodu in zato tudi ne more vanj verovati. Beseda božja pa se oznanjuje pri pridigah in krščanskih nauk. Kako je rekel Gospod pred vnebohodom? „Pojdite in učite vse narode.“ Če torej zapoveduje apostolom naj pridigujejo, zapoveduje ob enem tudi svetu, naj posluša. Te dolžnosti pridigovati se prav dobro zaveda apostol Pavel: „Zakaj, če evangelij oznanujem, nimam hvale, ker je to moja dolžnost; gorje meni, če evangelija ne oznanujem!“ (I. Kor. 9, 16). Duhovniki pa ne bodo samim sebi in praznim klopem pridigovali, ampak ljudem, katerih je stroga dolžnost poslušati besedo božjo iz ust pridigarjev, ki je podobna semenu, iz katerega potem zraste najlepši sad, ako kristjan spolni pogoje zato.

Kako pa ljudje v naših dneh to zapoved spolnujejo? Nekateri jo spolnujejo, drugi pa ne; in teh je hvala Bogu v primeri s prvimi precej manj.

Spregovorimo najprej o onih par besedij, ki jim pridiga smrdi. Ti so zopet dvoji: taki, ki sploh nikdar ne gredo v cerkev in toraj tudi k pridigi ne in pa taki, ki gredo ob nedeljah in praznikih k sv. maši, pa ne k pridigi. Prve kar pustimo, ker pri njih je tako skoro vsaka be-

sedla zastonj, ker jih silno mrzi kaj o Bogu slišati, zato ga pa tudi sovražijo in taje njegovo bivanje. Bog nikogar ne vleče za lase v cerkev in v nebesa, ampak mu je na prosto voljo dano, naj si izbere blagoslov ali prekletstvo, pekel ali nebesa.

Oni drugi nam pa že dajo več opraviti. Če jih vprašaš: „Zakaj pa ne greste v cerkev,“ vedo ti povedati celo vrsto izgovorov, ki so pa vsi iz trte izviti. Poslušajme nekatere!

„Kaj bom hodil k pridigarju, saj že tako vse to vem.“ Prijatelj, dovoli le jedno vprašanje. Kdo pa si ti, da vse to veš? Ali si morebiti recimo kupec, ali si rokodelc, ali uradnik, ali učitelj? No če nisi jedno iz med teh, si pa kaj drugega, a toliko je gotovo, da vsega tega ne veš. Naš človeški um je tako omejen in nepopolen, da nikdo ne samo vsega sploh ne more vedeti, ampak tudi ne vsega v jedni sami stvari. N. pr. ali ve sodnik vse postave? in to je vendar njegova stvar, če hoče pravično in natančno soditi. Ravno tako ne vemo vsega, kar se tiče naše duše, morebiti vemo najpotrebnejše, a vsega ne. Pa vprašajte tega ali onega človeka, ki se ima za bolj olikanega, če zna šest resnic ali pa sedem glavnih grehov. Stavil bi 100 poti 10, da boste med desetimi komaj pet takih dobili, ki bodo dobro odgovorili. Ko ljudje enkrat po šolah dovolj prahu pobrišejo s hlačami in stopijo v kako službo, je prvo, kar zaženo v staro šaro, katekizem, mesto da bi dejali to knjigo na prvi prostor v hiši. Ljudje so nasproti Bogu tako krivični in umazani, da bi jih bilo sram tako surovost pokazati pred ljudmi. Zato pa potem o božjih stvareh tako malo vedo ko njih psiček. Toraj, izgovor, da vse veste, je jalov. Pa recimo, da res vse to veste, morate vendar spolniti zapoved božjo in s tem, da jo zopet in zopet slišite, se le v dobrem utrdite.

„Saj ne bom nič novega slišal.“ Ta ugovor je prvemu na las podoben in ravno tako neressen. Vedno boš kaj novega slišal, le verjami mi, to pa ono si že pozabil, drugo manj dobro in natanjko veš in tako imaš pri pridigi najlepšo priliko razne luknje svoje nevednosti in pozabljivosti zamašiti. „Nikdar ni vreča tako polna, da bi ne šlo še kaj vanjo,“ pravi pregovor. Sicer pa pridige niso zato, da bi ti pri njih radovednost pasel, ampak da nekoliko po svoji duši pregledaš, če je vse tako, kakor poroča Bog po pridigarjevi besedi. Če boš pridigo lepo nase obrnil, prav gotovo boš vedno kaj novega ne samo slišal, ampak tudi čutil v svojem notranjem.

„Kaj bom hodil tega pridigarja poslušat, ker drugače govori, drugače pa živi. Da, če bi

bil oni imenitni pridigar, da, potem pa že grem.“ Kdor tako govori, pokaže se v vsej nagoti dušne reve in pa pomanjkanja pravega verskega duha. Kaj to tebi mar, kako ta ali oni duhovnik živi, ti nisi njegov sodnik, ampak Bg je, temu bo dajal oster odgovor in težek račun od svojega življenja. Le taki ljudje nosijo te besede na jeziku, kateri bi sami morali vzeti strašansko metlo, da bi pomedli smeti in gnoj spred svojega hleva, koder je navadno še večja gnojnica ko pa pri kakem duhovniku, ki ne živi, kakor se spodobi njegovemu stanu. Saj je tudi on človek, slabi človek ko ti, ni angelj. Pa ti tudi gotovo veš, da ta duhovnik res prav ne živi? Ali ni to le obrekovanje, opravljanje, kakor se dandanes le prerado dogodi? Le to pomisli. Pa denimo, da je vse to res, kar ti o njem slabega veš, pomni: kadar stoji na prižnici, ne govori kot človek ampak govori kot orodje v rokah Božjih, po njem Bog svojo voljo ljudem razodeva. Tega pa ljudje ne prevdarijo, ker jim je duhovnik dejal bi težak delavec, rokodelc, ki mora to storiti, ker mu višji velevalo. Pojem duhovnika kot namestnika božjega v naših dneh vedno bolj gine. Ti se oziraj ne na osebo, ampak na besede duhovnikove in naj bo ta dober ali manj dober govornik, naj bo učen ali priprost, naj bo star ali mlad, Slovenec ali Nemec.

To so najnavadnejši ugovori, katerih se poslužujejo mlačni ljudje, da opravičujejo svojo odsotnost pri pridigah. Le jednega še nekoliko bližje pogledimo. „Nimam časa za pridige, saj komaj k maši pridem.“ Tako, časa nimaš, dragi moj, to je pa res hudo, da še v nedeljo nimaš časa. I kaj pa vendar počneš? Kaj? Zjutraj se do osme ure valjam po postelji, ker sem bil prejšnji večer na ti in ti veselici, pa sem pozno domu prišel. Do devete ure se komaj oblečem in zapnem vse gumbe in pritegnem vse pentlje in popravim vse gube, da grem spodobno med ljudi. Potem grem malo v urad, se nekoliko pogovorim s tovariši in z največjo težavo vjamem še pol dvanajsto mašo, včasih jo pa še malo zamudim, ker postojim tu pa tam. Potem kosim in po kosilu malo zadremujem do polu treh, in se ve kak daljši sprehod se mora narediti, morebiti se še kam peljem z družino, da pridem pozno v noč domu. — Res, nimaš časa za pridigo! a pomni le, da morebiti ne boš imel časa, da tudi bi dobro in lepo umrl. Kaj pa to pomeni, veš dobro: kakor živel, tako umrl.

MIHAEL,

po božji milosti in po božjem uemiljenju
knez in škof lavantinski.

*mногоčastiti duhovščini in vsem vernikom svoje škofije
pozdrav, blagoslov in vse dobro od Boga Očeta in Boga
Sina v edinosti sv. Duha!*

Ker je ljubil Jezus svoje,
ljubil jih je do konca.

(Jan. 13, 1.)

Ljubljeni v Gospodu!

Veliki četrtek, najslovesnejši dan v tednu trpljenja Gospodovega, so se vršili v svetem mestu Jeruzalemu dogodki prevažnega, zgodovinskega pomena. Med njimi pa sta znamenita posebno dva dogodka, vsled katerih je ta presveti dan najslavnejši praznik dobrotne ljubezni premilega Vzveličarja. Kot dan, ob katerem je bil ustanovljen in postavljen vsega češčenja in moljenja vredni zakrament altarja, je veliki četrtek večno blagoslovljeni dan ustanovitve zakramenta ljubezni in daritve sv. maše; kot dan, ob katerem je božji Vzveličar noge umival svojim učencem, pa je častitljivi spomin najljubeznivejše ponižnosti in najponižnejše ljubezni nebeskega Učenika do svojih na svetu.

O prvem skrivnostnem dogodljaju sem govoril v svojem postnem pastirskem listu, izdanem dne 20. meseca januarija leta 1895. V letošnji pastirski poslanici pa hočemo, predragi v Gospodu, s pomočjo trojedinega Boga premišljevat evan-geljsko poročilo o umivanju nog (Jan. 13, 1—17): premišljevat hočemo ono čudežno povest, ktera je najbolj ganljiva in mila med vsemi, tudi najljubeznivejšimi povestmi sv. Janeza, učenca ljubezni. Tukaj namreč se na čudoviten način najtesneje družijo in najpopolnejše prešinjajo visokost in veličastvo, pa ponižnost in ljubezen Vzveličarja sveta. Lepše in veličastnejše povesti, polne notranje resničnosti, ni najti nikoli nikjer več, ne v cerkvenem in ne v posvetnem slovstvu.

Vsled skupnega pastirskega lista avstrijskih škofov, ki ste ga že prejeli, je moje letošnje postno pastirsko pismo le prav kratko. Sicer pa nameravam, vam, ljubljene škofljani, vmes tudi v prihodnje razlagati posamezne odlične dogodke iz trpljenja Gospodovega. Sveto trpljenje našega božjega Gospoda in Odrešenika je pač in ostane vedno neusahljivi vir vzveličavnega pouka, srčne tolažbe in močne okrepcave za nas uboge pozemeljske otroke.

Milost našega Gospoda Jezusa Kristusa razsveti moj um in nagni moje srce, da premorem dostojno in plodonosno govoriti o njegovem najponižnejšem in najljubeznivejšem dejanju: o umivanju nog. Ta luč njegove vsezmožne milosti pa

razsveti tudi vašega duha in gani vaše srce, ljubljene Lavantinci, da moje besede z vso ponižnostjo in ljubeznijo sprejmete, premišlujete in spolnujete.

„Glejte, koliko ljubezen nam je skazal Oče, da se imenujemo in smo otroci božji.“
(I. Jan. 3, 1). (Dalje sledi)

Drobtinice

iz raznih letnikov „Zgodnje Danice“ za njeno petdesetletnico.

VI.

Več podučljivih povestij.

1.) Kako dobro je, pri sv. maši biti!

Zveličani oče Segneri pravi: Ako bi gori v visokih nebesih preblažena Mati božja in vsi svetniki, pa tudi še vsi angeli in vikši angeli pred sv. Trojico na kolene padli, in bi Bogu vso čast in slavo skazovali, kar se le misliti zamore; temu nasproti bi pa na zemlji naj nižji mašnik eno samo sv. mašo opravil. bi ta mašnik vse večjo čast in službo Bogu skazal, kot vsi svetniki s svojim češčenjem. Glej torej, kako dobro je biti pri sv. maši ker se s tem Bogu skazuje tolika čast!

Neka pobožna duša, vsa goreča od ljubezni božje, je želela to svojo ljubezen do Boga očitno razodeti, in si je jela voščiti raznih reči rokoč: Želela bi si, da bi imela 100 ali še več, 1000 in 1000 jezikov, in hotela bi z njim neprenehoma moliti in jih obračati v čast božjo. Želela bi si, da bi imela brez števila veliko src; hotela bi z vsemi Boga ljubiti. Hotela bi, da bi bila vesoljna zemlja moja, vse stvari bi hotela prigovarjati, da bi Boga ljubile; ko si je ta pobožna duša tako želela čast božjo razširjati, je zaslislala od Boga glas rekoč: Hči, tvoja ljubezen in gorečnost mi je sicer všeč; vеди pa, da se mi s sv. mašo samo več časti zgodi, kot mi je ti zdaj voščiš. Še več, neprimeroma bolj sem z njo češčen, kakor da bi se mi dajala vsa čast, ktero koli mi voščiti zamoreš.

Tudi je znano in resnično, kar pravi sv. Krizostom, da ena sama sveta maša velja toliko, kolikor Kristusovega smrt na križu. Zato, kristjan, vselej prav rad hodi k sv. maši, kadar koli ti okoliščine dopustijo. Ako ne, se zamoreš tudi v željah vdeležiti. Po širokem svetu se bero neprenehoma sv. maše; ako toraj storiš dobri namen in ga večkrat ponoviš, se vdeležiti vsih sv. maš, ki se bero po svetu! Koliko dobrega zamoreš s tem doseči za se in za uboge duše v vicah, in kako se zamoreš tolažiti za stran lastne nezmožnosti. Odperaj torej te zaklade in koplji iz njih vse dobro in potrebno za čas in za večnost. —

2) Slava sv. vere.

Slavni angleški naravoslovec Humpig Davg piše o veri tako le: Nikoli bi ne zavidal nikogar, da je še tako umen, umeten, domišljiv. Ali da mi je na izbiranje, da si izvolim, kar hočem, izvolil bi si vero prej ko vse drugo; zakaj vera probuduje upanje, kjer in kadar so izginile že vse nade; razsvetljuje s svojimi žarki vse veneče in razpadajoče pozemeljske reči. Vera oživlja mrtvost, proslavlja in oprostuje

najglobokejše propasti, sladi vso grenkobo in spreminja v nebeško veselje, razganja obupnemu tmino v dušni britkosti, vedri oblačno srce, hladi skeleče njegove rane, ga napolnuje s sladko nado večnega miru in veselja, katero uživajo izvoljeni.

3.) Kaj misli Goethe o veri in vedi.

Ta toliko češčeni, visoko čislani nemški učenjak se je o tem najvažnejšem vprašanju tako le izrazil: Vse dobe, v katerih je gospodarila vera, so sploh lepe spodbudne in redovite za sedaj in za vselej. Nevera s svojo vednostjo ima le kratko pot, njena vednost je le na pol vednost, njeno prepričanje je le na pol prepričanje, njeni sklepi so le na pol sklepi, njeno delo je le na pol-delo, nejeverni človek je le na pol človek s polovično močjo.

Kdor čisla zmote in zblode tega učenjaka, naj čisla toliko bolj, kar je on modro in pametno rekel. — —

4.) Učeni modrijan.

V P. je živel bogat človek, ki se je pečal z novodobno vedo. Od svoje mladosti je koprnel po resnici, zanesljivosti in unkrajni prihodnosti. Bral je spise angleških modrijanov o veri: Prazna slama! Prime se francoskih: Kolobocija! Se bom pa za svet obrnil k globoko-umnim Nemcem, in marljivo začne brati njihove učenjake, Fichte-a, Schelling-a, Kant-a, Hegel-a, toda najde še večji nespamet, brezumje, zmešnjavo in praznino. Ali tedaj res nikjer ni ničesar, kar bi mi zamoglo srce vpokojiti? Vsi slavni pisatelji, kar sem jih bral, so semi zdeli, kakor bi prišli iz norišnic. Ali tedaj nikjer na svetu ni resnice? Po dolgi poti zmotnjav se obrnem h katoliški cerkvi in ona mi je dala pravo znanost. Po sreči mi pridejo v roke bukve: „Moehleis Symbolih.“ Prebravši nekoliko listov sem rekel: to je resnica, to je zanesljivost, to je moj pokoj; tega sem iskal; katoličan sem! — „Inquietum cor nostrum, donec quiescat in te!“

5.) Hvala deviškega stanu.

Znani p. Abraham a Klara primerja zakonski, vdovski in deviški stan tako le:

Zakonski stan je njiva, vdovski je vrt, deviški pa raj. Zakonski stan je svinec, vdovski je srebro, deviški pa zlato. Zakonski stan je zvezda, vdovski je mesec, deviški pa solnce. Zakonski stan je vas, vdovski trg, deviški pa mesto. Zakonski stan je voda, vdovski pivo (ol), deviški pa vino. Zakonski stan je platno, vdovski tafet, deviški pa atlas. Zakonski stan je človeški, vdovski je svet, deviški pa nebeški. Zakonski stan je dober, vdovski je boljši, deviški pa naj boljši.

6.) Drobtina za pcst.

Živela sta pred 20 leti mož in žena v precej lepi edinosti med seboj; pritrgovala sta si tudi zvesto o štiridesetdanskem postu po zapovedi. Pa žena je bila nevedna, in kamor je šla ali od koder je prišla, je vedla čez koga kaj povedati. Tako pride nekega dne domu, in ve veliko čez druge govoriti proti svojemu možu. Ker je pa mož pravičen, ni hotel poslušati tega, kar mu ni bilo mar, zato reče ženi: Kakor tebe spoznavam po tvojem jeziku, ti sama sebe dobro sodiš, druge pa slabo. Poslušaj pa, kaj ti rečem: Post je dvojin, je post, da si pri svojem živem pritrgujemo, in je tudi post, da si pri svojem jeziku pritrgujemo. Prvega posta ne morejo vsi krist-

jani spolnovati, ker mnogi so slabotnega zdravja; ali družega zamoremo vsi opravljati. Pa le škoda, da ga vse premalo čislamo! Priporočam ti torej: od drugih djanj molči, ako hočeš, da bo tvoj post veljaven, glej, modri Sirah pravi: Če si kako besedo slišal zoper svojega bližnjega, naj ostane v tebi pokopana, in zanesi se, da te ne bode razgnala. (Ali ne velja to tudi tebi!)

7.) Kakšnega župana si želi tudi bela Ljubljana?

Ako potrebujete svete: dajte revežem očeta, mestu modrega meščana, cerkvi vrlega kristjana, čednosti, pravici brambo, grehu in nesnagi kambo, za beznice in pivnice skrčevanca, za ulice v mraku pometavca, za lenuhe, postopače šibo, za igravce, potepuhe pa strašilo, za trštvo, obrtnijo podpornika, za šole in učenost zagovornika, za ogenj in prepir gasilca, za predrznost pa grozivca, za rojake vstave zvrševavca, za vse dobro prijatelja in poznavalca. Potem se bo iz razvalin vzdignilo krasno mesto, vsaj nekoliko podobno mestu v skriv. razodenju.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Zabavni večer kat. društva za delavke.) Predpusten čas je. Vse se zabava in veseli, seveda večinoma ne v duhu sv. cerkve. Pleše se ob sobotah v različnih bolj ali manj dostojnih gostilnah pozno v noč, do ranega jutra — tako da so vsled tega mnogi tisto nedeljo doma v postelji pri maši. Poleg tega se naredi ob priliki tako imenovanih „balov“ še mnogo družega greha, o katerem niti ne govorimo. . . . Kaj se godi na potu tje in domov, vede le povedati le brezštevilne zvezde na nebu. . .

Tudi „katoliško društvo za delavke“, o katerem je „Danica“ že večkrat poročala, je imelo predpustno veselico, zabavni večer — toda popolnoma v duhu sv. cerkve, ktera nedolžnega veselja nikdar ne krati, ne prepoveduje. Plesalo se tu ni. Čemu tudi? Ali mar ni mogoče veselja brez plesa? Ali je mar v tem „vrvenju in drvenju ljudij“ edina zabava? Ali se mar ne vresničujejo veliko bolj bežede Tomaža Kempčana, da človek z nemirnejšim srcem zapušča tako družčino, kakor je prišel k njej? Ali nima prav sv. Frančišek Sal., da najboljši ples nič vreden ni? Z ozirom na vse okoliščine pri plesu, kdo se bo čudil škofu Slomšku, ako blagrujejo dekleta, ki ne zna plesati? Skratka: Ples je nevaren — zato ni v njem pravega veselja! Torej plesalo se tu ni, temveč govorilo, pelo in predstavljala vsposbudna igra v štirih dejanjih.

Pa ne samo za „predpust“ je priredilo „katol. društvo za delavke“ to veselico, temveč posebno še na čast svojemu podpredsedniku Matiju Mraku, kateri je obhajal svoj god pretečeno sredo. Govorniški del je kakor vselej ob takih prilikah navdušeno izvršil predsednik društvu, veleč. g. kanonik Rozman. Po kratkem pregledu o ugodnem stanju društva, katero je imelo pred kratkim svoj „občni zbor“, čestita g. podpredsedniku v imenu svojem in celega društva; izraža mu v prisrčnih besedah svojo popolno zadovoljnost in hvaležnost za vestno oskrbovanje društva ter mu želi pri Bogu konečno plačilo za vso požrtvovalnost, s katero skrbi ob nedeljah društvenicam za primerna predavanja. Imenoval je z ozirom na godovanje g. podpredsednika ta

večer — „Matijev večer.“ Njegovim iskrenim besedam so seveda vse navzoče delavke hvaležno pritrjevale.

Društvenice so zatem zapele pod spretnim vodstvom društvenega pevovodje g. Belarja nekaj primernih pesmic kakor n. pr. „Domovini“, „Sijaj, sijaj solnčice“ itd. ter slednjič vprizorile izgrokaz v štirih dejanjih: „Strast vodi v propast.“ Spisala ga je neka društvenica. To je že drug igrokaz izpod peresa — društvenega člana, dokaz: da ima društvo tudi precej nadarjenih delavk. Vsebina mu je ob kratkem ta-le: Mati Logarica je preveč udana — loteriji in ž njo vred še mnogo drugih ženic, ki se pogosto zbirajo v njeni sobi ter ugibajo iz „sanjarskih bukev“ o številkah ter si upe delajo o ambah in ternah Logarični hčeri Lenčki ta materina strast sila hudo de, posebno še, ker vidi, da mati vse znosi v loterijo in konečno popolnoma uboža. Zapravila je celo Lenčkinih 100 goldinarjev, ktere je ona prihranila v službi pri grajski gospej. Zaslepljena Logarica pride konečno tako daleč, da najame stanovanje pri materi županji ter ji prede za stanovino. Ker se pa loteriji udane ženice tudi tu ne nehajo zbirati, zapodi huda županja Logarico iz hiše. Hči Lenčika je mater že popred zapustila, šla nazaj v grajsko službo — ker ni mogla nič več gledati tega življenja doma. Logarica, spojena iz županove hiše, popolnoma uboža, pride na beraško palico ter gre kot strgana beračica miloščine prosit — v grad nevedoč za svojo hčer, da je tam; mislila je, da je šla na Dunaj. Mati in hči se snidete; Logarica spozna, „da strast res vodi v propast“ in ostane pri hčeri v gradu do smrti.

Nauk je lep; strast je dobro slikana; igra se je vršila gladko; podalo se je dobro dolenjsko narečje; Logarica in Lenčika ste kakor navlaš vsaka za svojo ulogo.

G. predsednik in podpredsednik sta polagala društvencam na srce, naj ostanejo kakor dozdej tako i za naprej, zlasti v sedanjih žalostnih časih, vrla in poštena slovenska dekleta! In tako bo; to trdno upanje imamo. Kajti ravno društvo daje vsem neko celokupnost; vse skupaj drže; druga drugo vleče k dobremu, odvrtačuje od hudega in v svoji sredi ne trpe nobene nepoštenosti. Lepo je videti, kako gre na stotine mladih delavk ob sobotah in nedeljah zvečer spodobno vsaka na svoj dom; brez tega društva bi se jih gotovo mnogo izmed njih take večere pozno in nedostojno potikalo okrog, kakor se jih potika mnogo njihovih vrstnic! Zato kličemo i mi konečno: društvo naj živi in raste ter vodi delavke k časni in večni sreči!

Razgled po svetu.

Zagreb. (Sedež srbskega vladike.) Odbor cerkvenega zbora je napravil predlog na ministerstvo, da se ustanovi v Zagrebu srbska škofija, ki naj obseza zagrebško in vararadždinsko županijo, to je 137.000 duš. —

Zagrebški nadškof Posilovicz bo imenovan — kakor se čuje iz Rima — po prihodnjem konzistoriju kardinalom.

Rim. V Budimpešti se je vršil svetovni mirovni shod, ki je poslal zahvalno pismo sv. očetu, da se

toliko trudi, da bi vladal povsodi mir. Državni tajnik papežev je odgovoril, da hoče sv. oče tudi še nadalje porabiti vse svoje moči v to, da zavladata povsodi pravica in mir in se vsi narodi združijo z bratovsko vezjo in postanejo jedna rodovina. — Bog daj, da bi se uresničila želja sv. očeta

Telesni zdravnik dr. Laponi pravi, da je popolno izmišljena vest, da je padel sv. oče v omedlevico ter konstatuje, da se prav dobro počuti. — 5. februarja je vsprejel sv. oče v avdijenci princa Henrika Orleanskega. Pogovarjala sta se okoli 20 minut. Za njim je bil vsprejet njegov spremljevalec grof Delasalle. Po avdijenci pri sv. očetu je obiskal princ Henrik državnega tajnika papeževega Rampollo. —

Nemčija. (Starokatoličanstvo) Starokatoličanstvo zelo pojema po Nemčiji. Največ privrženecv je še v onih krajih, kjer so katoliški gimnaziji. Prof. Döllinger se je hvalil, da je na sto tisoče starokatoličanov, a nedavno je izdala starokatoliška škofija v Vratislavi šematizem za l. 1897, iz katerega povzamemo, da imajo starokatoličani le še neznatno število udov. V mestu Sagan: 0, Oppeln: 3, Glogau: 0, Gleivitz: 36, Hirschberg: 88, Gottesberg: 278, Beuthen: 0. V veliki provinciji Šleziji je sedaj razven Vratislave komaj 1000 starokatoličanov, med tem ko je rimskih katoličanov več nego 2 milijona

Angleško. (Bela gospa v gradu Windsor.) V kraljevem gradu Windsor se zadnji čas prikazuje vsako noč bela gospa, ki daje povod raznim govoricam. Pravijo, da hodi nazaj „deviška“ kraljica Elizabeta in koraka po grajskih dvoranah. Vsi grajski prebivalci so jako prestrašeni zlasti princezinja Beatrise. Vojaki nočejo več grad stražiti, sedaj so se obrnili do Ircev, ki bodo kot katoličani lažje pregnali prikazen. Slišijo se baje glasovi, „da se delo pokončava“. (!) Morebiti umrla kraljica Elizabeta težko gleda iz onega sveta, kako se čudovito množi katoličanstvo v njenem kraljestvu.

Ekvador. (Nadaljevanje in konec) V tem pa pride radikalni general Alfaro s topovi in 1500 pešci v Riobambo, in razglasi popolno pomiloščenje vsem razven voditeljem upora. Ko se mu ni nikdo podal in se konservativni tabor ni spustil ž njim v dogovor — napadel je 4. dan s 1500 možmi konservativce, katerih je bilo po odhodu Vegovem le 150 mož. Ti so se pogumno in drzno ustavljali; a premagala jih je sila. — Med tem se je podal Vega v Cuenco, kjer je s pomočjo prebivalcev, celo žen in otrok, ki so delali barikade, uničil v 5 ur trajajočem hudem uličnem boju radikalno vojsko. Komaj je pobil Alfaro onih 150 mož, kar dobi poročilo o poboju svoje stranke v Cuanci, zato se pa brž poda na pot proti Vegi. Sedaj pa je prehitel hrabri general Alfara in ga premagal. Nesreča je hotela, da je šel Alfaro sam v Cuenco z 2000 možmi. Maloštevna četa Vegova, oslabiljena in utrujena, se je morala udati po nepopoljivem uporu v 48 urah. Ko ni imela že več streliva se tako ni mogla več dalje ustavljati. — Ko se je to godilo v Cuenci, zbrale so se konservativne moči v sredini dežele pod poveljstvom Pacifico Chiribogom in so premagali pri Pillari nasprotnike; in to jih je toliko osrčilo, da so se napotili proti mestecu Latoungi, ki je bilo oddaljeno od glavnega mesta 18 milj; že so se pripravljali, da se polaste mesta, ko pridejo od severa in juga radikalne čete

kakih 900 mož. V hudej krvavi bitki so bili premagani konservativci. Bežali so proti Patatosu; metali bombe na sovražnike in med begom razrušili železnični tir, in ko so menili, da so v varnosti, so jih na jedenkrat obkrožile radikalne čete. Boj je bil grozovit. Kako čudovito se je kazalo tukaj junaštvo in samozatajevanje! Oboroženi so bili 10letni otroci. in ko so jih vjeli in vprašali, zakaj so se vdeležili boja, so odgovorili dečki: „Da bi branili svojo vero.“ Odkar je izbruhnila vstaja, so napolnjene vedno ječe in vojašnice samih političnih ujetnikov iz najboljših rodbin; med njimi je tudi mnogo duhovnikov. Celo iz domovine se izganjajo nesrečniki. Mnogo rodbin je prostovoljno zapustilo domovino, kjer ostajajo le radikalci, da se vesele nove „svobode“. Posestva verskih družb in nekaterih rodbin so se konfiscirala in dežela tiči pod bremenom velikih davkov. Nadškof Gonzales je moral bežati k francoskemu poslaniku; salezijanci so bili po noči prepojeni, ne da bi se jim bilo dovolilo, vzeti kaj denarja s seboj, češ da gredo samo vjetnika rešit z nekim vojaškim oddelkom. Jednako se je zgodilo tudi lazaristom, ki so poučevali v semenišču, predstojnika njihovega pa so zaprli v ječo. Pred nekimi dnevi so hoteli radikalci izgnati tudi frančiškane, a ljudstvo se je uprlo, da bi to zabranilo. Policija je posegla vmes, več oseb je bilo ranjenih, a očetje frančiškani so ostali. — Najbolj dražijo in jeze ljudstvo zavrtni umori. Mladega duhovnika Maldonato so našli umorjenega na postelji. V Ibari je bilo pet mladih ljudij iz najboljših rodbin umorjenih. Največjo gnjev in žalost pa je povzročil umor nesrečnega a poštenega Viktorja Vivarja. S svojo prostodušnostjo in neustrašenostjo, s katero je šibal vlado in one, ki so oropali nadškofovo palačo, posebno s svojim govorom pri pogrebu dr. Pavlja Heriero si je nakopal sovraštvo lože, katere veliki mojster je Alfaro. — Tudi sam je rekel, da je sklénila loža ga ustreliti. Po zmagi pri Pillaro je šel po važnih opravkih v Quito. Ko je srečno opravil težavni posel in hotel po noči zapustiti mesto, izdala ga je neka dekla. Nenadoma so ga prijeli zvečer ob 10. uri, a zaman so ga vpraševali po imenih njegovih spremljevalcev; peljali so ga na pokopališče San Diego in ga brez vsake obtožbe ustrelili. Najvišje sodišče, izražajoč le splošno nevoljo nad takim zločinom, je izdalo oklic, v katerem je zahtevalo od vlade, naj se kaznuje Tranco, ki je civilni in vojaški namestnik mesta Quito. Minister Morla je zapustil svojo službo, da bi ne imel krivde pri tem zločinu; toda drugi ministri so bili mnenja, da sodišče ni opravičeno o tem soditi. V istem času so imeli prostozidarji dve zborovanji, kjer se je umor Vivarjev popolnoma odobral. Vse, kar je plemenitega in dobrega v narodu, je v nevarnosti, da odpade kot žrtva bodala ali strupa. 9. okt. se odpre narodna zbornica, katero so volili privrženci radikalcev. Sluti se, pa bo dala popolno ateistično ali brezbožno konstitucijo. Ko konča zbornica svoje opravilo, sklicala bo vlada mednarodni prostozidarski shod, ki napravi iz Ekvadorja in mesta Guayaquil-a glavno gnjezdo južnoamerikanskih prostozidarjev. — Izgubili smo vse, samo upanje nam je še ostalo“, tako se konča pismo.

Upanje katolicánov v Ekvadorju ne bo zastonj. dnevi poskušnje bodo končani in pride trenotek, ko se dvigne v Quito zopet križ — zakaj tako je vz-

kliknil mučenik Garcia Moreno, ko je padel pod bodali 1875. l. „Bog ne umrje.“ (Katholische Kirchenzeitung)

I. Bratovske zadeve molitvenega apostolijstva.

Nameni za mesec svečan (februarij) 1897.
(Spis potrjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen.

Častiljivi služabnik božji, Klavdij Kolombijerski, prištet med zveličane.

(Konec.)

Poleg vzgleda svetega Očeta nas morajo tudi vzroki, katere navajajo v teh besedah, istotako naučiti za častiljivega služabnika božjega. Kadarkoli dopusti Cerkev češčenje odličnega njenega otroka, in celo zapove, je to vselej za vso veliko družino vernikov velevažen dogodek; dá, nobena stvar ne more resnično krščansko mislečo dušo napolniti z večjim veseljem.

Tak dogodek je slavje Boga, ki je preslaven v svojih svetnikih, v čudežih svoje vsegamožne milosti; dalje je to slavje sv. Cerkve, ki je še vedno rodovitna mat' svetnikov.

Slavje častiljivega Klavdija Kolombijerskega je ob enem slavje tako zelo zaničevane družbe Jezusove ter dokaz, da je prava mladika na drevesu, tako zelo bogatem vej — raznovrstnih redov, na drevesu vesoljne cerkve Jezusove.

Slavje častiljivega Klavdija nam je tudi drago, ker je slavje jedne najlepših in najsvetejših duš, katere je Bog v zadnjih časih obudil.

Toda to slavje ima za nas še prav posebno, večjo važnost; to je namreč slavje blažene Marjete, slavje pobožnosti Srca Jezusovega, ki se s tem vnovič okrepi; torej slavje Srca Jezusa samega. Kar se je govorilo o blaženi Marjeti, ko je bila prišteta med zveličane, in kar se je tudi sijajno spolnilo v 30 letih, ki so pretekla od tedaj, to rečemo lahko tudi o č. vr. Klavdiju že naprej: Nad njegovimi ostanki se bode še višje vzdignil prestol Srca Jezusovega.

Dolgo je morala živeti blažena Marjeta brez svojega dušnega vodnika, ki je spoznal skrivnostna pota, po katerih jo je vodil Gospod; slednjič ji je poslal častiljivega Klavdija, svojega „zvestega služabnika“, svojega „popolnega prijatelja,“ kakor ga je sam imenoval.

Častiljivemu Klavdiju je velel Gospod, da naj pobožnost do njegovega sv. Srca „objavi in naznani njeno vrednost in korist.“ In sveti redovnik je storil vse, kar je bilo mogoče, da bi vpeljal to pobožnost, zlasti v Parayu, v Londonu in potem v Lyonu. Sedem let dolgo je ostala skrivnost tega ukaza, za katero so zvedeli le zaupni častilci Srca Jezusovega, da bi jo vpeljali, omejena na o. Klavdija, in on jedini je imel to nalogo rešiti s svojimi čednostmi in znanostmi. O. Klavdij se je pa tudi iz celega srca udal tej svoji nalogi. „O da bi živel po vsem svetu in oznanjal vsem narodom, kaj od svojih prijateljev in služabnikov tako željno zahtevaš!“ piše v svojem dnevniku.

O srce, tako moli, resnično vredno, da obsegaš vsa srca in velevaš vsem srcem angeljev in ljudij! Odslej bodi moje vodilo. Želim, da naj bi bilo moje srce v srcih Jezusa in Marije, ali da bi bila srca Jezusa in Marije v mojem!

Brezdvomno podpiramo popolno izpolnitev te zahteve služabnika Božjega, ako z molitvami pospešujemo, da se prišteje med zveličane, saj Gospod ga je že izveličal, ker ga je imenoval svojega zvestega služalnika, svojega popolnega prijatelja. —

b) Posebni nameni:

26.) **Sv. Nestor.** Krščansko oživiljenje Dunaja. Delavske in časnikarske zadeve. Sprava za pustna ponočevanja.

27.) **Sv. Baldomer.** Katoliško ljudsko društvo za Nemčijo. Resitev srednjega in kmečkega stanu. Stalna namestitvev.

28.) **Sv. Roman.** 40urno češčenje presv. Zakramenta. Vse poslanske pa še ne uslišane zadeve. Udje molitvenega apostolstva in bratovščine Srca Jezusovega, ki so meseca svečana umrli in ki se bodo v mesecu sušcu ločili iz sveta.

1.) **Sv. Svitbert.** Ta in vsak dan mesca naznanjene, pa še ne zaznamovane ali nenadoma nastale zadeve. Povrnitev držav h krščanskemu zakonodajstvu. Sprava za pustne pregrehe.

2.) **Sv. Simplcij.** Dušno in telesno zanemarjeni bolniki. Zabranitev nesrečnih zakonov. Nesrečni prosilci za službe.

3.) **Pepelnica sreda. Sv. Kungunda.** Krščanske vladarske hiše Spokorno življenje v postu. Nevarno bolni v tem mescu.

4.) **Sv. Kazimir.** Poljsko. Nedolžnost v posebni nevarnosti. Pomoč v brezupnih razmerah.

5.) **Praznik trnjeve krone našega Gospoda Jezusa Kristusa.** Ljudski misijoni v zelo pokvarjenih občinah. Ustanovitev in potrjenje redovnih naprav

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — V molitev se priporoča bogoslovec, da bi se mogel na priprošnjo sv. Frančiška Asiškega in sv. Vincencija vredno pripraviti na sprejemo sv. mašnikovega posvečenja, ter da bi si pridobil one čednosti in vednosti, ki so duhovniku potrebne

Zahvala.

»Saj še ni bilo slišati, da bi bila Ti koga zapustila, ki je pod Tvojo brambo pribežal, se Tvoji priprošnji priporočal.«

(Sv. Bernard.)

Človeško življenje je res pravo potovanje po nevarnih, neznanih krajih in pustinjah. Res je sicer, da se nam od časa do časa odpre na tem potu prijazen pogled na cvetoče trate, rumena polja, toda komaj smo se nekoliko veselili nad krasnimi cvetkami, že nas pot pripelje v temne, gosto zaraščene gozde, kateri nas s strahom navdajo. Često dospemo na strme pečine, kjer zija na desni ali na levi prepad, žugajoč nas uničiti. Kako potrebni smo na tej nevarnej poti pomoči od zgorej, od nebeskega Očeta. Toda kolikokrat se nam zgodi, da žalimo tega dobrega Očeta. H komu naj se tedaj zatečemo? Nimamo li tudi mi take dobre matere tamkaj gori v nebesih? — Da, Marija je naša najboljša mati; ona nas nikdar ne zapusti, ona nam pomaga v vsaki sili.

Tega sem se tudi jaz prepričal. Dolžnost mi je in čut hvaležnosti me veže, da se tej dobri Materi javno zahvalim. Že od moje mladosti zlasti v dijaških letih bil sem dostikrat v križih in nadlogah pa tudi v raznih potrebsčinah, kakor se to dijakom rado prigodi. In Marija mi je še vedno pomagala, kadarkoli sem se njeni mogočni priprošnji priporočil. Zlasti pa bodi to omenjeno, da sem bil dvakrat v veliki stiski, kjer je bila vsa človeška pomoč zastoj in brezvspešna, od nebeske Kraljice na čudoviti način rešen. Bodi Njej torej prav prisrčna zahvala izrečena. Vas pa, ki to berete, zlasti dijake vzpodbujam, da prav po otroško častite in iz celega srca ljubite to dobro Mater, se k Njej zatekate v vseh svojih potrebah ter Njej zlasti priporočite čistost svoje duše. Koliko je vreden ta zaklad, spoznali boste še le po smrti. Prosite Njo zlasti svéta, ko dospete na razpotje življenja, da vam pokaže, kateri stan vam je izvoliti, da lažje svojo dušo izveličate.

Nadalje še te-le vrstice. Pred kratkem prišla se me je nevarna bolezen. Začel sem opravljati devetdnevno na čast presl. Src. Jezusa in Marije za duše v vica. Nekoliko se mi je že zboljšalo in upam, da bode še boljše. Vendar pa prosim bralce teh vrstic za jedno »Češčno Marijo« ter se Vam v molitev priporočam. V trdnem zaupanju, da bodom vslišan, ključem vsem, ki se nahajate v križih, boleznih dušnih in telesnih, zatekajte se k viru milosti, k Njej, ki nam je rodila Rešenika sveta!

»Saj še ni bilo slišati, da bi bila Ti koga zapustila, ki je pod Tvojo brambo pribežal, se Tvoji prošnji priporočal.«

P. W. R.,

kapucin štajerske provincije

Listek za raznoterosti.

Reven dijak. Mnogi mislijo, da je revščina največje hudo. Pa to ni res. Ivan, sin mlinarjev, v K. bi bil rad postal duhoven. Oče ga pripelje v mesto in ga da v stanovanje k dobrim katoliškim ljudem. Vesel je bil deček in pridno se je učil. Toda oblak nezgod se je pripodil nad njegovo glavo. Čez nekaj mesecev zbolí oče, in kmalu potem so gledali zapuščena mati in revni mali otroci v hladni grob, kamor so položili očeta. Mlin je bil prodan. Mati je dobila komaj za se in svoje male otročičke potrebne hrane. Kaj pa pridni sin? Ali naj obesi šolo na kol? Dobri ljudje so ga podpirali. Da bi mu ne bilo treba olja kupovati, izmislil si mladi dijak nekaj posebnega. Zvečer se je postavil k svetilki ob cesti, in se tam učil. Vsak večer stal je pri drugi. Nekateri so ga hvalili, drugi so se norčevali. A mislil si je: Čakajte, bomo videli, kdo se bo zadnji smejal! Dosegel je svoj poklic. Postal je duhoven, pozneje kanonik, in nazadnje škof v tistem mestu, kjer je prej pri svetilkah ob cesti študiral. —

Prst božji je bil vmes. Nadškof Polding je bil v Avstraliji na misijonu. Prišel je v pokrajino, kjer je bilo malo ljudij. Med potom je zbolel in prišel v hišo neke vdove, ki mu je stregla. Ko je ozdravel, ji je obljubil, da jo bo previdel, kadar bo zbolela. Čez nekaj dnij dobi pismo, ki ga je opomnilo njegove obljube. Takoj se napravi na pot, da spolni vdovi zadnjo željo. Stopi v sobo, — a bila je prazna; ko premišluje, kaj naj stori, zasliši udarce drvarja. Gre za glasom in najde čokatega drvarja, ki je drva cepil. Ta mu pove, da je šla stara žena iz strahu pred smrtjo in ker se je bala, da bi nadškof radi ovir ne prišel, iskat družega duhovnika. Vendar pa sedaj ne ve, kje je. Nadškof se vsede na deblo in

pravi: „Da pot ne bo zastoj, bom tebe spovedal.“ „Nisem pripravljen.“ Toda na prigovarjanje nadškofovo poklekne mož pred nadškofa in se spove. Komaj je bil nadškof par korakov od kraja, zašliši stokanje za seboj. Vrne se in najde drvarja mrtvega. Drevo ga je ubilo. —

Marijina priprošnja. Leta 1508. bil je v Modeni meščan Fabricio Padovani zatožen velikega hudodelstva. Dejali so ga po navadi tistega časa na tezalnico; vsled prevelikih bolečin je dejal, da je on hudodelnik, da si je bil popolnoma nedolžen. Obsodijo ga na smrt. Duhovnik prepričan o njegovi nedolžnosti ru svetuje, naj se v molitvi zateče k Materi Božji v Viterbu. Na morišču je Padovani še enkrat zatrdil, da je nedolžen in je pozval množico naj zmoli jedno Češčno Marijo, da mu Marija pride v smrti na pomoč. Gledalci pokleknejo in molijo glasno. Potem položi rabelj obsojencu vrv krog vratu in jo nategne, toda vrv se utrga in vislice padejo vkup. Zopet postavijo vislice pa zopet se podro. „Čudež, čudež“ kliče ljudstvo. Rabelj v tretjič poskusi Padovanija obesiti, pa sedaj se vislice zdobe na koščeke. Ljudstvo hrupno zahteva naj se izvršitev obsodbe odloži in prične nova preiskava. To se je zgodilo in spričana je bila nedolžnost Padovanijeva, ki je potem Materi Božji v Viterbi prinesel lepo podobo v dar, na kateri je bil ta dogodek naslikan.

Sveta družina ne zapusti svojih zvestih častilcev. (Konec) „Ali dá kdo več? — Pet kron! — K prvemu, — k drugemu — k tretjemu!“

„Deset kron!“ Dijak je bil, ki se je hotel le polaliti in je nepremišljeno zavpil. Vsi ga pogledajo začudeno. Ne, višje se ne upa obljubiti nikdo!

„Deset kron! K prvemu! — Deset kron k drugemu, — deset kron, — k tretjemu! Kupec naj pride sem!“ zavpije uradni klicar.

Naš dijak bi pa storil najrajši nasprotno, to se pravi, da bi skrivaj pobegnil iz dvorišča. Toda k nesreči tega ni mogel. Kaj naj torej stori? Ali naj se opraviči, češ da se je le šalil? Tudi to ne gre. Ni drugače: gre k mizi in odšteje deset kron. „A. S., stud. med.“ reče kratko. Uradnik ga je zapisal, in dijak je odšel s svojimi podobami. Gledalci so nekako zadovoljno pogledovali dijaka, in celo resni uradnik se ni mogel vzdržati smeha. Tudi dijaki si niso mogli kaj, da bi ne častitali tovarišu nad nepričakovanim kupom. Razjarjen hiti iz dvorišča. Zunaj izroči slike nekemu dečku, da mu jih ponese za par vinarjev na stanovanje.

Takoj je bilo pri njem nekaj sodijakov, da bi si ogledali podobe. Bile so večinoma „pobožne“. S smehom jih potisnejo na stran.

Okoli štirih popoldne je bilo, ko je potrkal nekdo na vrata našega „kupca.“ Na krepki „naprej“ vstopi ona uboga žena, kateri so danes pohištvo prodali. Najmlajši deček je prišel z njo.

„Gospod doktor,“ prične boječe, „ponižno prošnjo imam do Vas. Oprostite mi, gospod doktor.“ „Doktor“ je namreč nekaj časten naslov visokošolcev; zlasli „gospodinje“ jih rade tako nagovarjajo.

„Kaj pa je?“ vpraša radoveden.

„Danes zjutraj ste pokupili naše slike. Med temi je tudi večja slika „sv. družine.“ Jako draga in nad vse priljubljena mi je. Ali bi mi je ne mogli

dati nazaj? Plačati Vam je sicer ne morem, ker nimam ničesa, a povrnila Vam bi to sv. Družina, ki je bila sama tudi uboga.“

Gospod Stružnik, tako se je imenoval naš dijak, je bil dober katoličan. Ponižna prošnja uboge žene ga globoko gane. „Zelo rad Vam vrnem Vašo imovino. Tu imate vse podobe.“ Med tem pa zre nepremično na dečka, in ta zopet pogleduje z zvedavimi očmi „gospoda doktorja.“

„Daj gospodu roko, zahvali ga!“ mu zapove mati. Ne da si tega dvakrat reči. In gospodu Stružniku ni malo ugajal pripravi deček. Stisne mu v roko desetico, in deček je od veselja na na ves glas zavrisnil. Prijazno ga dvigne dijak kvišku. „Kako ti je pa ime?“ ga vpraša.

„Mirko Stružnik!“ mu ta smeje odvrne.

To iznenadi dijaka na vso moč. Postavi ga zopet na tla. Med tem hoče žena oditi. „Prosim, počakajte še za hip!“ reče dijak in ponudi ženi vnovič stol. „Dovolite mi nekoliko vprašanj. Kakor sem zvedel od dečka se zovete Vi Stružnik.“ Žena je pritrdila.

„Ali niste rojeni v M?“ povprašuje dijak. Žena se ni mogla načuditi. „Ime Vam je Emilija, kaj ne?“

„Tako je,“ odvrne žena. „Pa odkod neki veste vse to?“

„Še jedno vprašnje: Pred osemnajst leti ste šli iz M. Poprej ste stanovali pri svojem starejšem bratu Henriku. Ali ni imel tisti majhnega sinka? — „Tako je“, odgovori ona, „ime mu je bilo Anton“

Dijak pristopi sedaj k nji in stisne iznenajeni ženi roko. „Dovolite, da Vas pozdravim kot svojo teto. Moje ime je Anton Stružnik.“

Kako svidenje! Anton potolaži takoj ubogo ženo. Podari ji nekaj kron — vse, kar je imel — ter ji obljubil še nadaljne pomoči.

„O, sveta družina, katero sem klicala v svoji potrebi na pomoč, nas je rešila,“ je zaklicala žena od radosti. — „toda odpustite, gospod doktor, — Vi ste naš rešitelj!“

„Nikakor!“ se brani dobri mladenič. „To je Vam naklonila sveta Družina. Toda opustite tega „gospoda doktorja“, opustite te nepotrebne naslove. Prepričani pa bodite, da bodem storil za Vas, kar je v moji moči. Takoj bodem pisal starišem.“

S solzami v očeh se je žena poslovila.

Anton pa je zvesto držal besedo svojo. Še tisti večer je svojim tovarišem dijakom poročal v društveni sobi o čudnem snidenju. In dijaki, ki imajo vedno dobra srca, akoravno ne veliko denarja, so nabrali med seboj do 70 gld. za ubogo družino. — Pa tudi oče Antonov ni zaostal. V prijaznem pismu je povabil njo in otroke njene v domovino, kjer bi bila stalno preskerbljena. Tako je bilo mahoma potrebi konec, kar je stofila očitvidno — kdo bi tajil? — sveta Družina, ki nikoli ne zapusti svojih zvestih častilcev. —

Dobrotni darovi.

Za sv. Detinstvo: Č. g. Simon Zupan, župnik na Ježici 20 gld. — Po g. Iv. Kiferle, učitelju v Dutovljah 2 gld. — Po g. Jož. Volcu, kapl. v Križah pri Trziću 25 gld.

Za razširjanje sv. vere: Č. g. Simon Zupan, žup. v Ježici 10 gld.

(Ostali darovi pribojatič.)